

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SCHÜTZE, ANDREA

Micul Magazin cu Animale : Un miracol de Crăciun / Andrea

Schütze. - Buzoești: Ars Libri, 2022

ISBN 978-606-36-2021-8

087.5

Der kleine Laden der Tiere by Andrea Schütze, illustrated by Simone Krüger
© Ueberreuter Verlag GmbH, Berlin 2020
All rights reserved.

Copyright © Ars Libri Prof, 2022
Toate drepturile sunt rezervate pentru ediția în limba română.

ISBN: 978-606-36-2021-8

Editor: Adina Grigore
Redactor-șef: Cristina Ipate-Toma
Tehnoredactor: Alexandru Gherghina
Corector: Cristina Poterășoiu

Comenzi: Editura Ars Libri, Costești, Jud. Argeș
Tel.: 0248 546 357; 0755 118 137
Call center: 0318 282 293
E-mail: arslibri@yahoo.com
comenziarslibri@gmail.com
www.edituraarslibri.ro

Andrea Schütze

Micul Magazin cu Animale

Un miracol de Crăciun

Ilustrații de Simone Krüger

Traducere din limba germană: Teodora Tănase

Ars Libri

Maşa e cufundată în gânduri

Azi-noapte a nins. Iar Maşa a găsit în spatele uşiţei din calendarul de Advent un om de zăpadă din ciocolată. Dar asta a fost singurul lucru care s-a potrivit în această dimineaţă de decembrie.

Maşa îşi târăşte morocănoasă picioarele de-a lungul urmelor lăsate de sănii în zăpada subţire. Ce are azi? În mod normal, până şi cel mai mic fulg de nea care i-ar aduce aminte că se apropie Crăciunul ar face-o să se simtă în al nouălea cer.

– Am nervi! răspunde Maşa propriilor gânduri şi începe să sape cu picioarele o groapă foarte mare în zăpada moale.

Apoi aude pe cineva chiuind.

– Cât de tare, patinează ca pe gheață!

Este Simon, fratele ei mijlociu, care coboară cu bicicleta pe pantă.

– Și mai mulți nervi! se plânge Mașa. Aprinde farul! Și frânează, omule! strigă ea cu putere.

– Nu merge, e mult prea alunecos! chicotește Simon și dispare după curbă.

Mașa își dă ochii peste cap. Nu prea o mai încântă să vorbească despre familia ei, de când mama

și tata Tim s-au hotărât să formeze împreună o nouă familie: familia Fichte-Friedrich.

Fichte este familia Mașei și a mamei ei, iar Friedrich este familia formată din Tim, Robin și Simon. Iar sora ei mai mică, Juli, e undeva la mijloc. De câteva luni locuiesc toți sub același acoperiș, sus pe munte, în casa familiei Fichte. Și, de atunci, pare că a devenit invizibilă. Și doar pentru că mama și Tim se iubesc atât de mult, nu înseamnă că și copiii le merge la fel de bine...

– Nu, spune Mașa ridicându-și nasul. Nu, chiar nu.

Întotdeauna și-a dorit să aibă frați mai mari. Sau un câțel. Între timp s-a convins că un câțel ar fi fost o alegere mai bună. Simon este cu două clase mai mare decât ea și are capul așa plin de chestii de băieți, că uneori Mașei i se face rău. Simon e un băiat tipic. Ea, în schimb, nu a fost niciodată o fată tipică. Apoi privirea îi cade pe mânușile roz cu pietricele sclipitoare în formă de fulgi de nea.

– Bine, dar mânușile astea sunt foarte drăguțe, își spune, iar apoi adună cu degetul rozaliu zăpada proaspătă de pe porțița unei grădini și o bagă în gură.

Iar apoi mai e Robin, care e – la propriu – fratele mai mare, pentru că trebuie să se aplece de fiecare dată când intră pe una din ușile casei familiei Fichte, ca să nu dea cu capul de toc. Robin e la liceu și are tot timpul atât de mult de învățat, încât Mașa și-a pus deja întrebarea dacă n-ar fi mai bine să înceapă să muncească imediat ce termină școala primară.

– Aș putea să mă fac vânzătoare de înghețată, mormăie ea și gustă și zăpada de pe următoarea ușiță.

Dacă nu ar fi Juli, sora ei mai mică, puntea dintre familii, Mașa s-ar simți probabil și mai pierdută decât e deja.

Deși... nici lui Juli nu-i merge prea bine la momentul de față, pentru că îi cresc dinții, iar Mașa e fericită că pe ea nu o mai doare dintelul acesta care stă să cadă. Ca să verifice, îl împinge cu limba.

Nici mama nu se simte bine. Azi noapte a stat două ore cu Juli în bucătărie și i-a dat înghețată pe băț.

În timp ce Mașa o compătimentește pe mama sa, o mașină claxonează lângă ea.

Papa Tim coboară geamul mașinii.

– Chiar nu vrei să te duc la școală? întrebă el.

– Nu, mulțumesc! răspunde Mașa.

Papa Tim claxonează fericit și își vede de drum.

Mașei i se pare foarte drăguț, chiar dacă stilul lui nu prea e pe gustul ei. I se pare ciudat că a ales să se tundă chel și să-și crească o barbă foarte mare în schimb. Dar în fine, trebuie să-i placă mamei, nu ei.

Mașa oftează. Între timp, a trecut de pensiunea „Felinarul auriu” și a ajuns în față la „Mătușa Kathia”, un mic magazin părăsit, care de mai bine de o sută de ani poartă numele primei proprietare. Această porțiune din drumul spre școală este preferata Mașei și totodată motivul pentru care îi place să meargă pe jos.

Ca de obicei, se oprește puțin și se uită la tonomatul de gumă de mestecat îndoit și ruginit de pe celălalt perete al casei. Nu se mai pot introduce monede în el, pentru că este înfundat, chiar dacă burta lui de sticlă, protejată de sârmă, este pe jumătate plină cu gume de mestecat viu colorate – e așa de când era mama copil.

În fiecare zi când trece pe aici, Mașa se miră iar și

iar, cum o fi reușit proprietara să locuiască într-o casă așa de mică și să mai aibă și loc pentru un magazin. Mama i-a povestit că pe atunci găseai în acest magazin micuț toate lucrurile de care aveai nevoie în viața de zi cu zi. Și așa, nu mai era nevoie să bați drumul până la oraș atât de des. Dulciuri, lână, truse de cusut, făină, hârtie igienică, Ravioli și supă de pui la conservă, suc, produse de curățenie, cutii de chibrituri, plăcinte cu mere făcute în casă și sute de alte lucruri la grămadă.

Din obișnuință, Mașa își lipește nasul de vitrină, iar când privește panoul publicitar cu înghețată cu dungi albastre, roșii și albe, îi vine o idee minunată.

– Pot să fac și eu una la fel. Dar cu alte culori.

Respirația Mașei lasă pe geam o pată, în care desenează o inimioară.

– De ce nu m-am gândit la asta când era vară? Mai întâi trebuie să pun la înghețat în forma pentru înghețată suc de portocale, apoi suc de cireșe și apoi... și apoi...

În capul ei, Mașa încearcă să găsească un suc de culoare neagră.

– Poate coacăze, spune ea. Așa ar arăta ca steagul Germaniei. Și așa Juli ar avea mai multe arome din care să guste... Și apoi pot să fac steagul Italiei. Sau Spaniei. Galben și roșu, e simplu de făcut...

Mașa scoate mâna din mănușă, șterge geamul cu un scârțâit și își duce mâinile la tâmples. Așa vede cel mai bine prin crăpătura dintre cele două draperii găurite care despart vitrina de restul magazinului.

– Nu cădeți și voi odată? se întreabă Mașa și dă să plece.

Acum trebuie să se grăbească puțin. Clopotul din turnul bisericii a bătut ora opt fără un sfert când era la tonomatul de gume de mestecat, deci îi mai rămân cinci minute.

